

תלמודו בידו

דף יג עמוד א

א] מנין שערוה פוטרת אף את צרת צרתה מן היבום ומן החליצה ?

ב] בתו נשואה לאחיו ולו אשה אחרת, ומתה בתו ואחר כך מת אחיו, האם מייבם את צרתה ומדוע ?

ג] מדוע קטנה שהיא ערוה ליבם אינה יכולה למאן בו עכשיו, כדי להתיר את צרתה ביבום ?

ד] אלו הן שש העריות החמורות שצרותיהן מותרות ?

א] רב יהודה: נאמר "לצרור" ולא לצור, לרבות צרות הרבה.

רב אשי: מסברא, מאחר שצרת הערוה נאסרה על היבם, הרי דינה כערוה. ואם כן אף צרת צרתה אסורה, לפי שגם היא צרת ערוה.

ב] ר' ירמיה: למשנה כאן, יכול לייבם את הצרה, מפני שמיתת הבעל היא המפלת ליבום, ובשעת מיתה לא היתה צרת ערוה.

למשנה לקמן אינו מייבם את הצרה, מפני שנישואין מפילים ומצבה כשנישאת קובע דין היבום, ומשנעשית צרת ערוה שעה אחת אסורה עליו עולמית.

רבא: לכולי עלמא יכול לייבם את הצרה, מפני שמיתה מפלת.

ג] ר' אושעיא: מיאון ביבם אינו מפקיע את הנישואין הראשונים ואת הזיקה. שאין מיאון ביבם אלא להפקיע מאמרו, שאינה צריכה גט ממנו.

רמי בר יחזקאל: אף שמיאון מפקיע גם את הזיקה, ונפטרת מן החליצה. בצרת ערוה גזרו שלא יועיל מיאון, כיון שבשעה שנפלה ליבום נראית כנשואה גמורה, וחששו שיתירו צרת ערוה גם כשהיא גדולה.

ד] אמו. אשת אביו. אחות אביו. אחותו מאביו. אשת אחי אביו. אשת אחיו מאביו. שאלו אינן יכולות להינשא לאחיו מאביו, ולא נאסרה צרת ערוה אלא כשנפלה ליבום.